Βυθομετρήσεις
(ένα μήνυμα)

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ
Απρίλιος, 2021

ΔΑΚΡΥΡΡΟΟΥΣ
ΘΡΗΝΟΥΣ
ΕΠΙ ΣΕ
Ω, ΑΓΝΗ,
ΜΗΤΡΙΚΩΣ,
Ω ΙΗΣΟΥ,

ΕΠΙΡΡΕΟΥΣΑ
ΑΝΕΒΟΑ,
ΠΩΣ ΚΗΔΕΥΩ
ΣΕ, ΥΙΕ;

"Εν συντριβή..."

(Κυριακή των Βαΐων)

Μια πορεία. Μια στροφή. Μια ελαφρά προσήλωση προς τη Βασιλεία.

Το σκοτάδι το πνευματικό απλώνεται παντού. Κι οι άνθρωποι; Προστρέχουν ήμερα; Ήσυχα; Με θαυμασμό κι ευλάβεια;

Ή σίδερο; Κεραυνό και φωτιά;

Με χέρια γεμάτα; Αβέβαια; Άδεια μήπως και βαρειά;

Δίχως συντροφιά. Άστρο κανένα. Φως. Προσφορά. Κάτι δικό τους. Σημάδι ευλάβειας. Και υποταγής. Απλότητα. Συντριβή. Χαρά γνήσια. Αγώνα να βλέπουν την οδό.

Ο καιρός σκληρός. Ανένδοτος. Δύσκολος.

Της συμφοράς της στέρησής Του.

Εμείς; Κινήσαμε για κει;

Τι να προσφέρουμε άραγε;

Η προσφορά μας ελλιπής. Ασθενική. Θολή. Ασυμπλήρωτη.

Έντονη όμως η έκπληξη.

Προσφέρεται Εκείνος καθώς καταργεί. Περιφρονεί τις αποστάσεις. Προσφέρεται απεγνωσμένα. Ποθεί τη μεγάλη συνάντηση με τον αγαπώμενο. Δηλ. εμάς.

Στης ζωής μας τους θυελλώδεις κυματισμούς μας εξηγεί, στην πράξη, την ενανθρώπησή Του. Θέλει να μας βοηθήσει να βρούμε τη λύτρωση. Να οικειωθούμε τη ζεστασιά της καθόδου Του. Το μειλήχιο κάλεσμά Του. Τη μεγάλη Του αγωνία μέχρι το τέλος του κόσμου.

Κι εμείς; "Τα σα εκ των σων";

Αντί να προσφέρουμε...

Να μην κοιμηθούμε λοιπόν. Ως το τέλος. Τον εαυτό μας να προσφέρουμε.

Εν συντριβή βαδίζοντες.

Μεγάλη Δευτέρα

(Η ακολουθία ψάλλεται το βράδυ της Κυριακής των Βαΐων)

Έρχεται. Ναι! Ο Νυμφίος. Σε μυστικό ψιθύρισμα. Κρουσταλλιασμένο "χειμωνιάτικο ουρανό. Στο σκοτάδι το βαθύ". Μια γη αμαρτωλή, μ' αίματα γεμάτη. Θεάματα φρικτά. Πολέμους πολλούς. Μια οικουμένη καταραμένη κι άσπλαγχη.

Έρχεται, γιατί λυπήθηκε τον άνθρωπο. Να μπει στην πονεμένη σάρκα των ανθρώπων.

Να έλθει στον φτωχό κόσμο Του, για να τον αναπλάσει εκ των έσω, τον ξαναδημιουργήσει, μπορεί εκείνος, γλυκά. Ν' ανοίξει τα μάτια του. Και πάλι στη ζωή του προσφέρει ακόμη μια ευκαιρία. Τη δυνατότητα μιας εκ νέου επανασύνδεσης μαζύ Του. Την άρση της ρήξης, που ο άνθρωπος έφερε με την πηγή της ζωής.

Να ξυπνήσει συνειδήσεις. Την ειλικρίνεια. Την ελπίδα για σωτηρία.

Να διώξει μακριά τους λογισμούς. Τα πάθη που είναι ασύμβατα με την παρουσία Του.

Να μας καθαρίσει.

Να μας φλογίσει.

Να δώσει το δικό Του ιδιαίτερο χρώμα στη ζωή μας. Την ατέλειά μας. Την αρνητικότητά μας. Να σηματοδοτήσει την οικειοποίηση, που θέλει με τον καθένα.

Να οδηγήσει στη Νέα Ιερουσαλήμ. Την αχειροποίητη και μόνιμη.

Να χύσει βάλσαμο σε κάθε πληγωμένη καρδιά. Να ξεδιψάσει με το νερό Του το γάργαρο τον κάθε διψασμένο από της ζωής το λιοπύρι. Να δείξει την αξία της Αγάπης. Της θυσίας. Της προσφοράς στο συνάνθρωπο.

Να οδηγήσει την "ουριοδρομούσαν ναυν" διαπλέοντας του βίου τη θάλασσα και φθάνοντας στο υπήνεμο λιμάνι της Βασιλείας του Θεού. Χωρίς κλύδωνες στην ποντοπορία τούτη.

Πώς; Μα με του εαυτού μας το άδειασμα. Την ταπείνωση. Την απόρριψη των "ψεκτών" παθών. Την καθαρή διαγραφή του ίσαλου της ζωής μας. Με κατάληξη τον εύδιο λιμένα της του Χριστού Αναστάσεως.

Έρχεται λοιπόν.

Ποντοπόροι, κουράγιο.

Η φωνή Του ακούεται: "Ναι, έρχομαι ταχύ".

Κι εμείς; "Ναι, έρχου, Κύριε Ιησού".

Μεγάλη Τρίτη

(Η ακολουθία ψάλλεται το βράδυ της Μεγάλης Δευτέρας)

Α. "Εκ βυθού" βορβορότητας.

Γυναίκα "ανδρεία". Απομονωμένη. Καταδικασμένη από τον Νόμο. Αιχμαλωτισμένη από το πάθος. "Ένοχη". Παρουσία βδελυρή και ανεπιθύμητη.

Β. Μαθητής ράθυμος. Στης αβύσσου το βάθος. Με όψη αποκρουστική. Δόλιος. Προδότης.

Γ. Οι Αρχιερείς; Φθονεροί. Μισούν. Άτεγκτοι. Αμετακίνητοι. Σκληροί. Ασυγκίνητοι.

Ναυαγισμένη η_πρώτη. Σε απελπισία μέσα. Βίος όχι έντιμος. Ηθική δυσωδία. Κοινωνικά απομονωμένη. Ατομικά απεγνωσμένη. Δραματική η θέση της.

Σε μια δίχως ελπίδα πορεία. Αδιέξοδο. Με σκέψεις βαρύθυμες. Εφιαλτικές. Σε πέλαγος κινείται. Αγωνίας και φόβου.

Ο δεύτερος σε πτώση κατακόρυφη. Αυτοκαταδικασμένος. Απερριμμένος. Υλιστής. Πονηρός. Αγνώμονας. Ασυνείδητος. Αχάριστος. "Κάλαμος υπό ανέμου σαλευόμενος".

Οι Αρχιερείς; Ανεκδιήγητοι. Γρανίτινη η θέση τους. Χωρίς όποιες μεταπτώσεις. Εκδικητικοί. Υποταγμένοι στο πάθος τους.

Η πορεία του Ιούδα δεν ανατρέπεται. Επιλέγει, ανέλπιδα, το θάνατο.

Οι Αρχιερείς; Σκλάβοι των παθών τους. Είλωτες.

Ο κλειστός δρόμος της γυναίκας εκείνης ξαφνικά ανοίγει διάπλατα. Κατευθυντήριος. Και σωστικός.

Αυτού του δρόμου τον οραματισμό έκλεισε βαθειά μέσα της.

Έσβησε το σκοτεινό "χθες". Παραδόθηκε στο λαμπροφόρο "αύριο". Αντιστάθηκε στο ένοχο πάθος. Στράφηκε στην αγάπη την άδολη. Της Αλήθειας. Της αγνότητας. Της προσφοράς. Το μυρίπνοο άνθος πρόσφερε. Από την μυστική της ψυχής της πηγή.

Αναστήλωση λοιπόν. Της πραγματικής έννοιας της αγάπης.

Γιατί να διαιωνίζεται η σκλαβιά η πνευματική; Η θεία πνοή έρχεται. Για να καταλαγιάσει των παθών τον πόλεμο.

"Παρά τους πόδας του Ιησού" λοιπόν.

Υπάρχει καλύτερη θέση;

Μεγάλη Τετάρτη

(Η ακολουθία ψάλλεται το βράδυ της Μεγάλης Τρίτης)

Γεγονότα:

Ο Αδάμ έσφαλεν. Απέτυχε να σταθεροποιηθεί στον φωτισμό. Να φθάσει στη θέωση.

Έλαβε τη θεία εικόνα. Δεν την φύλαξε όμως.

Μετά την πτώση του η εικόνα αμαυρώθηκε. Σκοτίστηκε.
Ο Χριστός με την ενανθρώπησή Του λαμβάνει την ανθρώπινη σάρκα, για να διατηρήσει την εικόνα και να απαθανατίσει τη σάρκα. Να νικήσει το θάνατο στη σάρκα Του. Έτσι να υπάρχει το πραγματικό φάρμακο της αθανασίας. Να το λάβει ο θνητός άνθρωπος. Να θεραπευθεί. Δίνει την ελπίδα με το φάρμακο τούτο σε κάθε άνθρωπο, ώστε να νικήσει το θάνατο.

Ο Αδάμ λοιπόν απέτυχε να νικήσει τον διάβολο και απέθανε.

Ο νέος Αδάμ τώρα, ο Χριστός, νικά το θάνατο και τον διάβολο. Μετέβαλε δια θανάτου το θνητό και της ταφής Του το φθαρτό της ανθρώπινης φύσης. Έδωσε στον καθένα τη δυνατότητα να μεταβάλλει και εκείνος τη δική του φύση με την ένωση μαζύ Του.

Με την πτωχεία Του, ιατρεύει την πτωχεία του Αδάμ. Με τη δική Του ύβρη, την ύβρη εκείνου. Με το θάνατό Του θεραπεύει το θάνατο του Αδάμ. Με τη δική Του ταφή θεραπεύει την ταφή του προπάτορα. Κατέβηκε στον Άδη, για να τον ελευθερώσει. Έτσι, η σταυρική θυσία του Χριστού είναι φανέρωση και εκδήλωση της μεγάλης αγάπης του Θεού προς το ανθρώπινο γένος. Και όχι η δικαιοσύνη. Γιατί η ανθρώπινη δικαιοσύνη είναι ανταπόδοση των ίσων. Η δικαιοσύνη Του ταυτίζεται με τη φιλανθρωπία Του. Αγιάζει τον άνθρωπο.

Τον επαναφέρει στην κοινωνία με τον Εαυτό Του, έδωσε δύναμη στην ανθρώπινη φύση και θέληση, για να νικήσει εν Χριστώ.

Μπορούμε τώρα ν' αγωνιστούμε.

Το βλέμμα Του μας προστατεύει.

Μεγάλη Πέμπτη

Καταιγισμός ύβρεων. Εμπαιγμός. Βλασφημίες. Ξύλο. Μένος του πλάσματος για τον Πλάστη. Ανηφορικός ο δρόμος. Κατάφορτος ο Χριστός. Θλιπτικό το βάρος. Το θείο Σώμα κάμπτεται.

Συμβολή Σίμωνα του Κυρηναίου. Το ανθρώπινο "συμπαρίσταται" στο θείο.

Συνοδοιπορία. Ανάρτηση του Χριστού

στο ξύλο. Η κακουργία του "πλάσματος" ολοκληρώνεται. Επισφραγίζεται το θείον Πάθος.

Ανάμεσα σε δύο αποφοίτους της σχολής του αίματος και της βίας.

Της σωτηρίας το σωσίβιο λειτουργεί. Διλεκτικό το μυστικό: 'μνήσθητί μου".

Και ανοίγει ο Παράδεισος. Βρέθηκε, ναι, ο πρώτος οικιστής του. Πρωτοπορεί ο ληστής. Αναδεικνύεται ομαδικός αρχέτυπος.

Ναι. Υπάρχουν στων χρόνων την εξέλιξη, συνοδοιπόροι πολλοί. Άσβεστη η φωτιά της λύπης και του πόνου. Ο ιδρώτας της αγωνίας Του.

Το Μυστήριο του Γολγοθά δεν προσεγγίζεται. Πτωχεύει ο νους ο ανθρώπινος.

Αναζητείται της ψυχής η "ενόραση", που γεννιέται στο χώρο της αγνότητας. "Ανδρώνεται" στο κλίμα της αγάπης. Δεν προσφέρεται στον πολυπράγμονα νουν του σοφού, αλλά στου "πτωχού τω πνεύματι". Του αποξενωμένου και απαλλοτριωμένον από του εγωκεντρισμού το πλέγμα και της κοσμικής επιρροής.

Πάντοτε, πάντως, στον Σταυρό του Χριστού θα υπάρχουν παράπλευρα και δύο άλλοι. "Εντεύθεν και εντεύθεν". Ανήκουν σε δυό κατηγορίες ανθρώπων. Τους χλευαστές και τους ικέτες. Τους εχθρούς και τους λάτρεις. Τους μετανοούντες και συντετριμμένους. Αλλά και τους αμετανόητους. Με την καρδιά και την ψυχή σκληρυμμένες.

Θα εκμεταλλευθούμε λοιπόν την ευκαιρία;

Θα συναγωνιστούμε για τη λύτρωση;

Του Σταυρωμένου τ' ανοικτά χέρια εμάς περιμένουν.

Πάμε λοιπόν;

Μεγάλη Παρασκευή

Δεδομένα:

"Μνημείον καινόν".

Φυσικός επίλογος μιας ολοκληρωτικά "καινής πολιτείας" που είχε αφετηρία μια καινοφανή Γέννηση. " Η καινή κτίσις". Η ηθική Ανάπλαση μετά την πρώτη Πλάση, ήταν το ανεπανάληπτο στην ιστορία Έργο Του.

Ο άψυχος τάφος δίνει τώρα, με τη σειρά του, τη συμβολική

μαρτυρία του, για το θείο Καινοποιό και Ανακαινιστή! Ακατάληπτες. Στην πραγματική τους διάσταση. Οι θείες ενέργειες. Το ερώτημα "πώς θνήσκεις;" μένει αναπάντητο. Κι η ψυχή. Με έκσταση αναρωτιέται:

"Ο Ουράνιος Θεός στης γης τα καταχθόνια;" Το άπειρον το Φως, στου τάφου το σκοτάδι; Ο Αθάνατος ως θνητός; Αγαθωσύνη και αγάπη, απέναντι στην ανθρώπινη βαρβαρότητα και βαναυσότητα. Κακουργία.

Ερώτημα (και πάλι): "Πώς έκανε ο Θεός τον άνθρωπο και πώς ο άνθρωπος το Θεό;"

Ο Θεός στον παράδεισο της τρυφής, πήρε χώμα από τη γη. Το έπλασε με τα χέρια Του. Το εμψύχωσε με την πνοή Του. Το τίμησε με την εικόνα Του και έκανε τον άνθρωπο.

Ο άνθρωπος, στον Γολγοθά, κατέστησε το Θεό χωρίς μορφή χωρίς πνοή. Όλον αίμα. Όλον πληγές. Καρφωμένον σ᾽ ένα ξύλο.

Ο Πανάγιος Τάφος θα μείνει η έκφραση της άπειρης αγάπης του Θεού. Του Ζωοδότη Θεού. Απέναντι στον "θεοκτόνον" άνθρωπο.

Σήμερα; Ο Χριστός κάτω από την πλάκα του τάφου νεκρός. "Άπνους". Εσφραγισμένος "σφραγίσιν επτά". Σε ακαμψία. Στον ζόφο.

Εμείς; Τολμητίες. Αδιάφοροι.

Το θαύμα όμως εξακολουθεί. Ευτυχώς!

Μεγάλο Σάββατον

Αισθητά (πλέον) τα πράγματα γύρω: Παγόβουνα υλιστικά. Θρίαμβοι της τεχνικής. Εργοστάσια. Μηχανές. Εργαστήρια παντοειδή.

Παραθεώρηση του ουσιώδους. Πληρωμή τιμής αίματος για τα εφήμερα. Της υποστάθμης της κατώτερης. Ύποπτοι σκόπελοι τριγύρω. Μα και ύφαλοι. Ρηχότητα. Αφρισμένα της αδιαφορίας κύματα. Υψωμένες και σφιγμένες οι γροθιές.

"Σταύρωσον αυτόν" οι φωνές τους.

Στον τάφο ερμητικά κλεισμένο με λίθο. Σφραγίδες.

Τι καταφέρνουν λοιπόν.

Δεν συνειδητοποιούν το κλασσικό πια: "Σκληρόν σοι προς κέντρα λακτίζειν;" Εφησυχάζουν; Ανυποψίαστοι κινούνται και "τυρβάζονται περί πολλά". Ξεχνούν ένα. Το βασικό: "Ενός εστί χρεία".

Γιατί; Μα αφού οι σφραγίδες έσπασαν. Οι στρατιώτες έφυγαν. Ο λίθος σηκώθηκε. Ο Χριστός; Αναστήθηκε. Πνέει άλλος αέρας τώρα.

Οι όποιες καταιγίδες δεν τρομάζουν πλέον κανένα. Αρχίζει νέα εποχή. Νέα γενεά έρχεται.

Η περιρρέουσα ατμόσφαιρα διαφοροποιείται διαρκώς.

Δόθηκε το αντίδοτο του ιού του θανάτου.

Καλείται ο άνθρωπος τώρα ν' "ανακρούση πρύμναν". Να μην επηρεάζεται από τα σημεία των καιρών. Να φορέσει του αγώνα του πνευματικού την πανοπλίαν.

Τώρα "νεκρός ουδείς επί μνήματος". Αναβίωσε η ελπίδα. Ακούεται ήδη να φωνάζει:

"Όποιος κι αν είσαι. Απ' όπου κι αν έρχεσαι, διαβάτη, σταμάτα. Εδώ, τώρα, για σένα, αρχίζει (η) ελπίδα".

Το μνημείο, τώρα, είναι κενό. Πέρασε απ' εκεί, της ζωής ο δοτήρας και χορηγός. Έσπασε τα όποια κλείθρα. Δεν υπάρχει πλέον σκοτάδι στις καρδιές. Τις ψυχές. Στων ανθρώπων τη ζωή.

Θα θελήσει άραγε ο οιηματίας άνθρωπος, σήμερα, να δεχθεί το μήνυμα;

Να το κάνει δικό του; Να το αξιοποιήσει;

Προσδοκούμε...

Καλή Ανάσταση!

+ο π. Γ.

Καλό Πάσχα

"Οι Βυθομετρήσεις" είναι παράρτημα του περιοδικού "Πυρσός" της Χριστιανικής Κίνησης της Παλουριώτισσας ("Η ομάδα των Δώδεκα"). Υπεύθυνος: Πρωτ. Γεώργιος Αντωνίου, Ι.Ν. Παναγίας, Παλουριώτισσα, Τ.Θ. 29115, Λευκωσία (1621), τηλ.: (00357)22459760